

STUDENTEN WEEKBLAD

19e JAARGANG.
No. 6.

REDACTEUREN:
MEJ. G. F. M. J. VAN GELDER, A. J. ODINOT, P. K. VAN MEURS, G. NAEFF,
E. J. GRATAMA SZN. B. D. H. TELLEGEN.
VAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

ZATERDAG
11 NOV. 1916.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS f 4,—, BIJ VOORUITBETALING f 3,50 PER JAAR. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 12½ CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

- Delftsch Studenten-Corps.
Bestuurssamenstelling Delftsche Studenten Debating-Club.
- Gedachten en Gedichten.
Belladonna, door De C.
De plas, door De C.
- Van en voor Nieuw-Ingeschrevenen.
S.-W.-Belletrie, door W. J. G. Paardekoper.
- Vereenigingsleven.
Bestuurssamenstelling Technologisch Gezelschap.
Bestuurssamenstelling Mijnbouwkundige Vereeniging.
D. S. E. V. Verslag van de lezing van H. Borel, door G. A. H. G.
- Ingezonden.
Antwoord aan den heer Cohen Stuart, door J. Hoogendijk Jr.
Aan den heer J. Hoogendijk, door A. J. Odinot.
Aan den heer H. G. C. Cohen Stuart, door E. J. Gratama Szn.
Aan den heer Cohen Stuart, door T.
- Muziek.
Concert van Kathleen Parlow, door C.
- Tooneel.
„Mijn Tante uit Houffleur”, door E. H. R.
- Technische Hoogeschool.
Vervolg Nieuw-Ingeschrevenen. 1916-17.
Aanvragen voor Studieverlof.
Uitstel van eerste opkomst onder de wapenen.
- Correspondentie.
Adresverandering.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Delftsche Studenten Debating-Club.

Het Bestuur heeft zich samengesteld als volgt:

E. J. Gratama Szn., President.
G. Naeff, Secretaris-Thesaurier.
A. H. Meursing, Vice-President.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Belladonna.

Een eenzaam oord, waar sombere cypressen
Zich spieg'len in een roerloos-donkre plas,
Waar nooit een vluchtend dier z'n dorst kwam lesschen;
Waar belladonna opluikt tusschen 't gras.

Een schoone vrouw, het haar in gouden tressen
't Gelaat omljstend, sluipt met snellen pas
Door 't lage hout en plukt de zwarte bessen,
Wier giftig vocht zoo vaak noodlottig was.

Dan staat zij stil en aarzelt. Fel bewogen,
Verraadt heur borst haar vreeze, dat zij boet
Voor 't haken naar het onheilvol vermogen
Dat 't gifsap geeft. Maar eind'lijk vat zij moed;
Ze neemt wat van de vruchten . . . En haar oogen
Gaan stralen met betooverende gloed.

DE C.

De plas.

Daar spelen 't zonlicht en het water en de wind
Een grillig flonkerspel van duizend helle vonken,
Waarbij zich schittering aan schittering verbindt,
Steeds wisselend, een oogverblindend sterrelonken.

Het riet omstrikt de plas met zijde ruischend lint,
Waarachter, als in stille mijmering verzonken,
De wilgen rijen, met een wazig groen getint,
Verward hun takken heffend op de molme stronken.

In stille hoeken bloeien lelies dicht bijeen,
Reinblanke bloemen tusschen donk're bladervlakken,
Onmerkbaar bijna stuwt de stroom mijn boot erheen.

En vanuit riet en wijde wilgentakken
Weerklinkt een vogelzang, zoo innig en sereen

Dat doet zelfs 't zuchten in mijn ziel verzwakken.

DE C.

VAN EN VOOR NIEUW-INGESCHREVENEN.

S.-W.-Belletrie.

Vaerzen en proza — de eersten in het genre der tachtigers-misbaksels en nakomertjes, het laatste hoogdravend en onbegrijpelijk of wel realistisch — d.w.z. fijn opgemerkt, maar overigens alle gevoel en subjectiviteit liefst buitengesloten, van die kleine brokjes leven, getrouw gekopieerd naar de natuur, niets vergeten, (kleinigheden vooraan; zielkunde en hartstocht niet dringen s.v.p. maar achter blijven staan) dit vult, voorzover ik in deze jaargang heb kunnen opmerken, de aan letterkunde gewijde rubriek in het Delftsch Studenten Weekblad. Ik ben ervan overtuigd dat het de vorige jaren net zoo geweest is, omdat het op dit oogenblik overal zoo is. Na het bloeitijdperk van de mannen van tachtig is het verval in onze litteratuur gekomen, dat zich voornamelijk uit in de imitaties van dillettanten. Wij zijn alle dillettanten, maar daarom kunnen wij nog wel zelfstandig zijn, en hoeven wij nog niet te schrijven zooals de groote dichters van een *vorig* geslacht schreven.

Op dit oogenblik is er een nieuwe richting merkbaar, Adama van Scheltema is geen tachtiger meer in zijn gedichten, en ook Boutens, schoon deze geheel ander karakter, dicht volgens een eigen opvatting.

En *dit* geslacht, het *jonge* geslacht, houdt nog vast aan de mooi doenerij der speudo Nieuwe Gidsertjes, bouwt nog woordjes op tot woordverbindinkjes, die hetzelfde uitdrukken als èen woord van een goed schrijver, en maakt nog Sint Nicolaasrijmpjes over verloren liefde in zachte zomernacht, waar het harte (het *arme* harte) om weenen moet.

Traantjesvergieters en liefdedichtertjes, woordknutselaars en natuurdillettanten; gij zijt uw tijd ten achter. Uw werk verveelt den gezonden lezer, daar het ziekelijk is. Een gedicht hoeft niet altijd weer een nieuw pluisje te zijn van het akelige Ikje, (sinds Kloos en Perk tot Goddelijkheid verheven), een nieuw pluisje, dat een nieuwe gedachte moet voorstellen, die tenslotte zoo oud als de wereld blijkt te zijn, (goed naturalistisch werk wordt er nooit geleverd). Kijk wat in de wijde wereld en vraag eens aan de groote dichter van *dezen* tijd, wat zij willen.

Hebt gij wel eens gehoord van het humanisme, het neo-humanisme de menschenliefde in de dichtkunst veel grootscher en schooner ideaal dan het uwe, (de tachtigers hadden feitelijk *geen* ideaal, behalve zich zelf) zal het komen en zich een plaats veroveren in onze wereld, die er, helaas! zoo arm aan is. Niet meer de eenzaam opgesloten wijsgeer, ver van de levenden om hem heen, maar de werkelijkheidsphilosoof die midden in het volk staat, die de vertolker zal zijn van alles wat het volk voelt, die zal brengen wat nu slechts door bioscopen wordt gebracht, verheffing van den volksziel. Eenvoudig moeten uw gedichten zijn, begrijpelijk en algemeen menschelijk.

Maar de dichters staan — dank zij de tachtigers en vooral hun decadenten — te ver van het volk af. Daarom moet het tegenwoordige geslacht tot hen terugkeeren en dit zal nooit kunnen gebeuren door gedichten of romans. Het drama is de kunstvorm van het nieuwe tijdperk. De moeilijkste aller kunsten moet de toenadering tot de eenvoudigsten aller zielen brengen.

Maar laat ik terugkeeren tot mijn onderwerp. Men kent het drama in verzen niet dan geparodieerd. Het S.-W. zal nooit een fragment van een drama, al is het ook nog zoo goed opnemen, daar men er zeker van kan zijn, dat niemand het leest. Dit gebeurt nog wel met de verliefde versjes van Irma en hare soortgenoten. Bedorven smaak! Maar ook een gedicht kan algemeen menschelijk zijn, eenvoudig en begrijpelijk. En uit de aard der zaak beter dan: Is nu alles verdwenen, al je liefde voorbij? Mijn hart is gebroken enz., enz.

Ik weet niet of mijn geschrijf eenige uitwerking zal hebben. Ik hoop het. Maar ik vrees dat men liever nog wat zal willen blijven voortdommelen in de gemakkelijke poëzie, wat mooi woord-gedroom zonder, of met afgezaagde gedachten. Maar als ik eenmaal daartoe in staat ben, zal ik een werkzaam aandeel nemen in de verbetering die kan en ook *moet* komen.

W. J. G. PAARDEKOPER.

VEREENIGINGSLEVEN.

Technologisch Gezelschap.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

H. A. J. Hietink, Voorzitter.
C. J. H. M. van Zee, Secretaris.
Mej H. J. Kruseman, Penningmeesteresse.
H. L. Matthijsen, Afgev. naar de C. C., Vice-Voorzitter.
F. P. P. van Groningen, 2e Secretaris, 2e Penningmeester.

Mijnbouwkundige Vereeniging.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

I. R. J. de Greve, Voorzitter.
P. de Haart, Secretaris-Archivaris.
G. E. Gerst, Penningmeester.
G. J. Geursen, Afgevaardigde naar de C. C.
M. J. F. W. C. Bolderdijk, Bibliothecaris.

D. S. E. V.

VERSLAG van de Lezing van H. BOREL, over „t Godsbegrip der Chineezen”.

Welk een hemelsbreed verschil bestaat er tusschen het Westersche logisch denken en het willen beredeneeren van alles en de suggestie en intuïtie die in het Oosten alles doordringt. De chinees vraagt niet naar een natuurkundige verklaring of een wiskundig bewijs, hij laat zijn intuïtie werken en het komt tot hem, zonder eenige gedachte van hoe en waarom, en dit toch zal het goddelijke grootscher en dieper maken. Het begrip God zal toch nooit redeneerend te verkrijgen zijn. Hij heeft zich ook nooit de Godheid als een persoon voorgesteld zooals we dat o. a. in Griekenland aantreffen.

Ongeveer 3000 j. v. Chr. werd als opperste goddelijkheid Shang Ti aanbeden waaraan gewijd was het hemel-altaar bij Peking samengesteld uit drie cirkelvormige terrassen, waarin het getal drie, van zoo groote waarde in de occulte leer der getallen, een groote rol speelt Yuan is een ander Godsbegrip, waarvan Confucius zei, dat het was de oneindige adem waardoor alle stoffelijke dingen gescheiden worden, de oorsprong van alles.

De mensch is de zoon van Yuan en daarom zijn zij allen broeders en moeten elkaar steunen. Maar de chineezen bleven niet staan bij één God, ook de Shang Ti kwam weer voort uit iets anders een derde begrip van het allerhoogste goddelijke, het onzichtbare, het onbeschrijfbaar, maar het alleen-intuïtief, voelbare werd voorgesteld door de karakters T'ai Kie letterlijk verhaald, het Groote Uiterste (het in de uiterste grens van menschelijk denken zooals Choe Hie schrijft in één van z'n boeken.)

Dit is te vinden in één van de vijf heilige boeken (Kings) en wel in de Yih King: het boek der transformaties, het boek waarvan de gedachte mystiek, de woorden figuurlijk, de figuren mathematisch zijn, waarin als 't ware uitgewerkt is het begrip, hoe 't heeal uit het goddelijke is ontstaan. Het T'ai Kie is het ongeopenbaarde en werd wel eens symbolisch voorgesteld door een cirkel, leeg van binnen. Dit T'ai Kie deed ontstaan twee oerprincipes, de Yang en de Yin waarvan 't eerste ook wel heet het principe van licht, beweging, mannelijke en het tweede het principe van: duister, rust vrouwelijke.

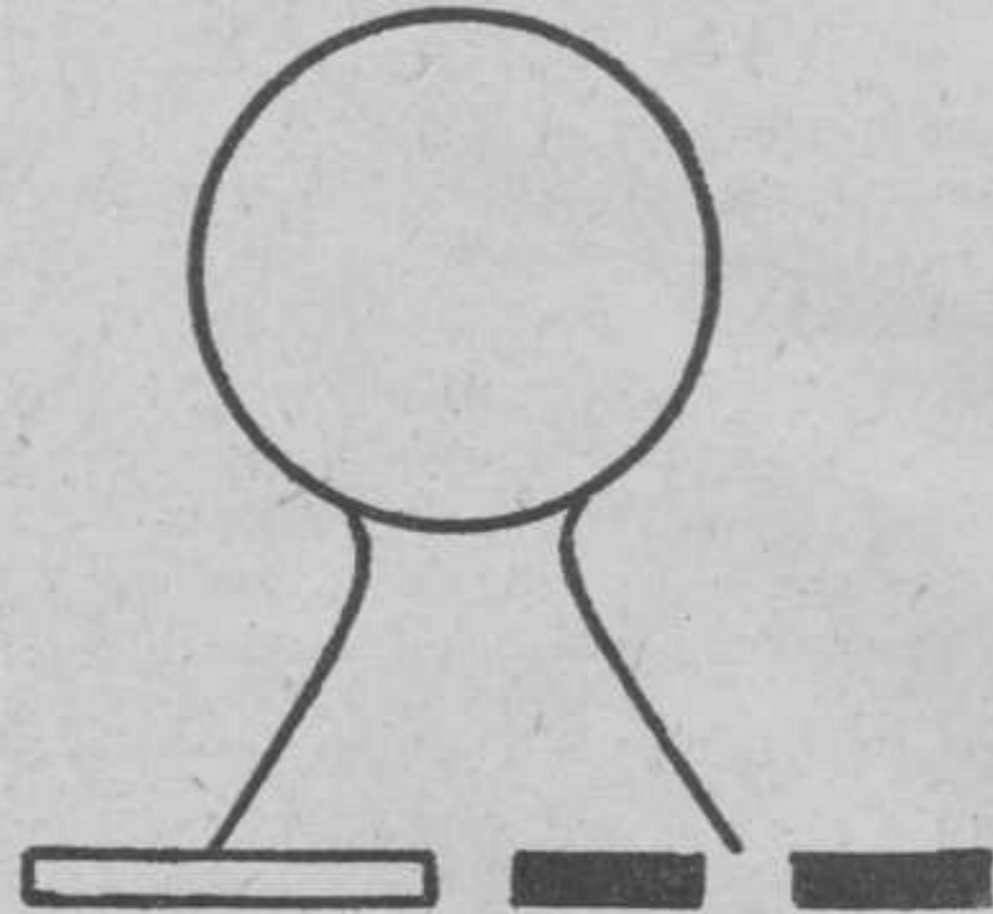

Fig. 1.

Het schijnt dus alsof ze elkaars tegenstelling zijn, maar in waarheid zijn ze identiek want ontstaan uit het eene de „T'ai Kie”. Uit deze twee symbolen komen voort 4 andere, genaamd diagrammen

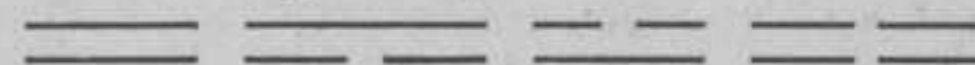

Fig. 2.

en daaruit 8 triagrammen, die alle ook weer op mystieke wijze één zijn. Zoo gaat deze ontwikkeling verder steeds worden er ingewikkelde combinaties gevormd, zooals ook het Heeal bestaat uit talloze verbindingen ontstaan uit Yang en Yin, het Heeal dat een evolutie is in transformaties van alle wezens en dingen welke cyclische evolutie toch weer aan haar einde zal terugkeeren tot de T'ai Kie.

Het eerste triagram bestaat uit Yangs, heet K'ien wat beteekent zonlicht en kracht der natuur het laatste bestaat uit Yins, heet Kw'oen, hetgeen beteekent aarde en zich uitstrekkend (natuurlijk bedoeld in geestelijken zin). Hier-tusschen evolueert het heeal in een cyclus die teruggebracht wordt tot de T'ai Kie.

Prachtig is dat in die symbolen weergegeven. Zoo zal dus alle wetenschap tenslotte eindigen in goddelijk mysterie en we zien dat de laatste Westersche ontdekkingen van b.v. Becquerel, Curie, Lorentz meer en meer zich verwijderden van de empirische wetenschap en naderen tot de metafysika.

Tusschen de Yang en Yin die wel als „geest” en „stof” (echter niet stof in den Westerschen materialistischen zin) zijn vertaald bestaat een verhouding, genoemd „Shoe” en wel een rythmische verhouding (denk aan Phytagoras in Gr.) en de vaststeller van deze mathematische principes is de „Li”.

Door alles heen ademt de Ch'i, die Yang en Yin verbindt. Het is de kosmische adem, die alles doordringt van het goddelijke, die de banden legt tusschen Yang en Yin.

Yang en Yin, ze vloeien ineen, Yang ontstaat uit Yin en Yin uit Yang (zooals zoo mooi wordt voorgesteld door het volgende symbool zie fig. 3) en dat dit gebeurt in de macht van de Ch'i.

Tusschen Yang en Yin bestaat dus een verhouding en hierop is gebaseerd de beschouwing van goed en kwaad. Nooit zal er absoluut goed, nooit absoluut kwaad zijn. Wanneer het Rythme het juiste is, zal alles goed zijn, is het verhoudingsgetal foutief, dan alles kwaad. Zoo bepalen ook Yang en Yin in de mensch het evenwicht. Alleen die mensch is slecht, die zijn evenwicht mist. Het Yang en Yin verklaart de tweevoudigheid van subject en object, van Ik en niet-Ik, van goed en kwaad, en toch zij komen weer uit de Eenheid, het T'ai Kie dat volgens Choe Hie geopenbaard zou zijn door iets nog onbegrijpe-

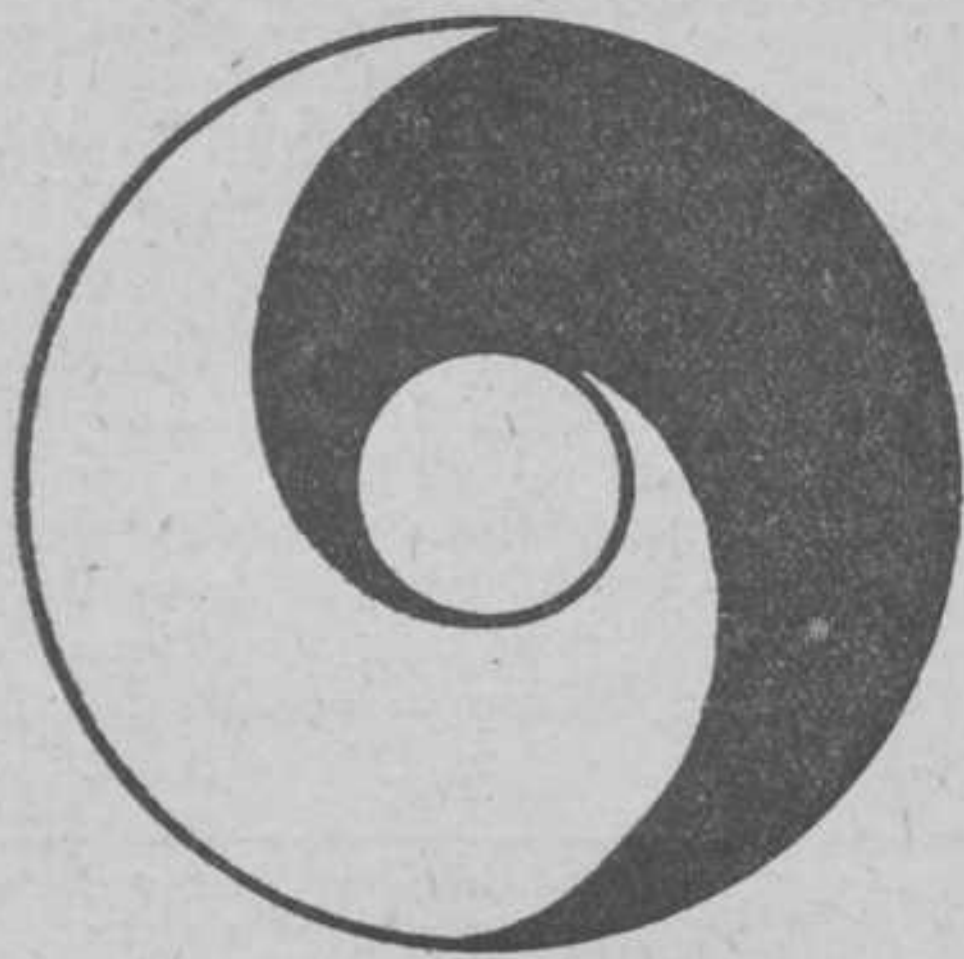

Fig. 3.

lijkers het „Absolute Niets”. Hij stelde zich voor alsof door het ademen van T'ai Kie de Yang en Yin in al hun combinaties en permutaties gevormd werden, doordrongen van de fluïdischen adem, „Ch'i”, die het heelal bezielt en die de wetten van de „Li” moet volgen.

De „Ch'i” de „Li” en de „Shoe” zijn niet direct kenbaar door onze zintuigen, maar hebben hun uiterlijke vorm gekregen door de phenomena van de natuur.

Van het vierde Godsbegrip „Tao” zegt Lautze in één van z'n boeken: Het is een begrip, niet benaderd door een logisch denksysteem, maar door suggesties. „Tao” bestond als onbegrijpelijk wezen voor 't bestaan van hemel en aarde en voor Shang Ti; het is onzichtbaar, onhoorbaar, geheimvol, gestalteloos, bovenzinnelijk, onnoembaar. Het schept alle wezens, maar is geen heerscher, het vergeeft alle schuld. In den beginne was „Tao” staat in den Chineeschen bijbel, en de Loges zooals die in het Westen wordt vereerd, staat op den achtergrond.

Vele Europeesche chinologen hebben de Chineezen voor bijgeloovig uitgemaakt, maar Spr. herinnert aan de woorden van een geleerde: „God gave, dat onze wetenschappelijke menschen in hun laboratoria en observatoria, denzelfden kinderlijken eerbied hadden voor de geheimzinnige natuurkrachten, denzelfden eerbied en vrees voor het onzichtbare in de wereld en het vaste geloof van de werkelijkheid daarvan zooals zich dat uit in alle Chineesche onderzoekingen”.

G. A. H. G.

INGEZONDEN.

Antwoord aan den heer Cohen Stuart.

Indien de Senaat op den feestavond der Vrouwelijke Studenten was geweest, dan zou hij daar zijn voorgesteld aan 't Bondsbestuur.

Deze daad zou een zwijgzame erkenning zijn geweest van den Bond. Nu is de oprichting van den Bond een vijandigen daad tegenover 't Corps geweest, 't toezenden van anti-groenen brochures, continuïteit geven aan deze daad. Nu is 't toch wel dwaas te verlangen dat 't Corps dezen Bond zou erkennen.

Indien we een oogenblik aannemen, dat 't Corps den Bond „slag op slag beleedigt” (woorden van den heer C. S.) dan getuigt 't toch wel van zeer weinig „gepast gevoel van eigenwaarde” een uitnodiging voor een feest aan te nemen, waar 't Corps ook uitgenoodigd was.

Verder is 't incorrect van den heer C. S. deze aangelegenheid in 't S. W. te berde te brengen. Door geen tegen kandidaten te stellen toen deze Senaat werd samengesteld, aanvaardde de heer C. S. hem als zijn officieele vertegenwoordiging en was de corpsvergadering de plaats geweest, waar hij de Senaat over deze kwestie had kunnen interpellieren.

De bedoeling van dit schrijven is, den heer C. S. m'n persoonlijke opinie over z'n stukje kenbaar te maken, hem te overtuigen van 't onjuiste van z'n betoog, zoowel wat inhoud als plaats aangaat.

J. HOOGENDIJK JR.

Aan den heer J. Hoogendijk.

In het antwoord van U aan den heer C. S. trof mij de volgende uitlating;

„Indien we een oogenblik aannemen, dat 't Corps den Bond „slag op slag beleedigt” (woorden van den heer C. S.) dan getuigt 't toch wel van zeer weinig „gepast gevoel van eigenwaarde” een uitnodiging voor een feest aan te nemen, waar 't Corps ook uitgenoodigd was.”

Wij gelooven niet dat ons Bondsbestuur zich in deze kwestie heeft laten leiden door overwegingen van het gehalte dat de heer H. bedoelt. Dat 't de uitnodiging van de D. V. S. V. heeft aangenomen was alleen uit sympathie van den Bond tegenover die vereeniging. De kwestie dat bij diezelfde gelegenheid het Corpsbestuur ook was uitgenoodigd mocht ons bestuur niet weerhouden tegenover de Delftsche vrouwelijke studenten van deze sympathie blijk te geven. Waar ons bestuur alleen rekening had te houden met haar houding tegenover een bevriende studentenvereeniging moesten overwegingen van andere aard wel buiten beschouwing blijven. Wij gelooven dat deze daad geenzins getuigt van een te kort aan: „gepast gevoel van eigenwaarde” en dat ze 't prestige van ons bestuur niet heeft geschaad.

A. J. ODINOT.

Aan den heer H. G. C. Cohen Stuart.

Naar aanleiding van uw stukje in 't S.-W. van 2 November jl. meen ik enkele opmerkingen te moeten maken.

1°. De Senaat heeft in dezen correct gehandeld, daar zij niet hun eigen houding kunnen bepalen maar rekening hebben te houden met de meening van de meerderheid in 't Corps. Deze nu is tegen erkenning van den Bond, zoo heeft ook de Senaat deze meening door haar houding naar buiten officieel kenbaar te maken, wanneer de omstandigheden hiertoe leiden. Daar zij nu als gasten van de D.V.S.V. niet andere gasten konden negeeren, bleven zij weg.

2°. Een ieder die van de van Bondswege gevoerde en gevoede anti-groentijdsbeweging heeft kennis genomen en iets van de hierover ontstane strijd en gebruikte strijdwijzen afweet verbaast zich niet over de bestaande antipathie. Nu is het zeker wel een edelmoedig standpunt om te zeggen: laten we niet bekrompen zijn en de Bond erkennen want „het zijn slechts menschen met andere beginselen”, doch we vergeten een ding, dat vrijwel niemand in 't Corps hierna de Bondsleden aan de Corpsleden gelijk zou stellen. Het verschil tusschen deze categoriën is, zoewel maatschappelijk als anderszins te groot, dan dat er wederzijdsche omgang kan bestaan, (uitzonderingen daargelaten.)

De minachting en als gevolg daarvan de onhebbelijk- en hatelijkheden zouden blijven bestaan. Laten we daarom ook zoo eerlijk zijn hiervoor uit te komen en niet in schijn een andere houding aannemen, die we in ons hart niet voelen, maar alleen onszelf aangeprent hebben.

Laat liever door 't bestendigen van deze houding onder de studenten doordringen het besef van hun weinig sociale gevoelens, hiervan is m.i. meer heil te verwachten dan van 't bedekken hiervan tegenover de buitenwereld.

Verder zou ik de heer Cohen Stuart in overweging willen geven het onderwerp eens op een Corpsvergadering te berde te brengen, als hij van meening is, dat 't bovenstaande overdreven is.

Delft, 6 Nov. '16.

E. J. GRATAMA SZN.

Aan den heer Cohen Stuart.

Naar aanleiding van zijn zeer goed te begrijpen stuk in het vorige S. W. wil ik de heer Cohen Stuart doen opmerken, dat hij hierin niet de zaak zelf aanvalt, doch een noodzakelijk gevolg daarvan.

Hij had m.i. beter gehandeld, als hij het niet erkennen van den Bond als officieele Studentenvereeniging aan zijn kritiek onderworpen had, niet de houding van den Senaat van het D. S. C. bij het lustrum van de D. V. S. V.

T.

MUZIEK.

Concert van Kathleen Parlow.

Hoe dikwijls deze violiste in Nederland nu ook al opgetreden is, het is altijd hetzelfde: stampvolle zalen, een geestdriftig publiek, dat haar ettelijke malen terugroept, en om meerdere toegiftjes vraagt, om tenslotte toch nog noode van haar te scheiden. En geen wonder, want wat zij ons wederom gegeven heeft op het gebied van streek en toonvorming grenst aan het wonderbaarlijke. Denken we bijvoorbeeld terug aan het toegiftje vóór de pauze, (het Air van Bach), wat zij van den langen begin-noot wist te maken, wat van de losse „G” in de zoo bekende passage het eerste gedeelte van het Mendelsohn-Concert, het vervulde ons met evenveel bewondering als haar volmaakte

techniek, zooals die zoo schitterend uitkwam in het Finale van het bovengenoemde Concert en in de zoo uiterst zware violsonate van Bach. Dat ik hare opvatting aangaande het Mendelsohn Concert niet geheel en al deelde, doet natuurlijk weinig ter zake, evenals kleine ondeugendheidjes, zooals octaven spelen, waar zij niet staan en met de „tutti's” meespelen om toon te maken, haar volgaarne vergeven worden.

Haar begeleider Schnitzler kweet zich uitstekend van zijn taak, hetgeen niet zoo zeer in Mendelsohn, dan wel in de lichtere stukjes na de pauze uitkwam, waar Kathleen zeer wispelturig van tempi bleek te zijn. Hoe liet zij haar instrument zingen in Saint-Saëns en Tsjaikovski; hoe hartstochtelijk klonk de Hongaarsche Dans van Brahms, hoe grootsch was de opvatting der Caprice van Paganini; hoe liet zij zich niet tenslotte gaan in de Polonaise van Mieniawski; een storm van toejuichingen, (niet in het minst van het zeer belangrijke aanwezige „studentendom”) brak na dit slotnummer los, om tenslotte de vorm eener ovatie aan te nemen.

Nog tweemaal moest zij het podium betreden, voor wij haar lieten gaan en steeds gaf zij ons met de meeste bereidwilligheid van haar heerlijke kunst. Ook Schnitzler moest deelen in het succes, wat hem dan ook van harte gegund werd.

C.

TOONEEL.

„Mijn Tante uit Honfleur”.

Die Haghspelers.

Waar Honfleur ligt, of het groot, of het klein is, weet ik niet: mijn aardrijkskundige kennis laat mij op dit punt in de steek. Maar wel weet ik, dat Charles Berthier er een tante heeft wonen, die schatrijk is en die, dien ten gevolge, Charles dol lief heeft.

Tante meende, dat Charles te Parijs niets doet dan hard studeeren, besluit haar teerbemide neef eens te gaan opzoeken, zij seint hem, komt te Parijs aan, maar vindt hem niet aan het station. Per taxi bereikt zij zijn kamers, waar de „bediende” haar vertelt dat „Mijnheer” wel laat zou thuis komen, en door Clement wordt Tante neefjes rooksalon als slaapkamer aangewezen.

Charles komt thuis, na eenige dagen onder water geweest te zijn, maar niet alleen. Neen Charles brengt een meiske mee, een aardig Parijsch meiske, Lucette. Lucette heeft slaap en de edelmoedige Charles staat haar zijn slaapkamer af

En juist als hij Lucette in zijn slaapkamer gemoffeld heeft wordt er gebeld. Charles moppert, Lucette schrikt. Charles doet open en zijn vriend Adolphe komt binnen. Hij heeft ruzie gehad met zijn meisje, wil haar ontloopen en vraagt nachtverblijf aan Charles. Zijn slaapkamer is al in gebruik, dan maar de rooksalon, hij opent de deur en ziet zijn Tante in Morpheus armen op de sofa liggen.

Tante ontwaakt, snelt op Neefief toe, omhelst hem innig. Hij vindt het heelemaal niet goed, dat Clement haar de rooksalon als slaapkamer heeft gegeven, neen, Tante moet op zijn kamer slapen. Hij wil haar voorgaan, opent de deur, maar bedenkt zich opeens, dat Lucette dit heiligdom reeds in gebruik heeft.

Charles is wanhopig. Hij praat verward en roept iets van „naar cigareten ruiken”. Tante is gelukkig goed geloovig

en besluit in het hotel haar tenten op te slaan. Charles denkt nu te gaan slapen, maar dit scheen niet te mogen: het meisje van Adolphe komt zich bij hem beklagen. Een scène volgt . . . en als Charles dan op zijn horloge kijkt is het 7 uur, en Tante wil om 8 uur met hem naar het Louvre.

En zoo gaat het door: Charles, doodgoed, zit altijd in het hoekje waar de slagen vallen, hetgeen aanleiding geeft tot vele aardige tooneeltjes.

Cor Ruys was Charles. Zelden heeft hij geestiger rol gehad of geestiger gespeeld. Hij was de spil, waarom heen alles draaide. Mevr. Schmidt-Craus als „Tante” en Cor v. d. Lugt Melsert als Adolphe, waren evenals de overige spelers voortreffelijk.

E. H. R.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Vervolg Nieuw-Ingeschrevenen. 1916-'17.

Mej. C. Wouters, E.L.

Huize „De Driesprong”,
Wassenaar.

A. J. Meijer,

Batterij a. d. Sloterweg,
Haarlemmermeer.

Gelegenheid tot inschrijving des Woensdags van 2—2½ uur op het Bureau van Administratie.

Studieverlof.

De aanvragen om advies op verzoekschriften van studenten aan de Technische Hoogeschool aan de militaire overheid (c. q. aan Zijne Excellentie den Minister van Oorlog) tot het verkrijgen van studieverlof moeten *schriftelijk* gericht worden aan het College van Rector-Magnificus en Assessoren.

In verband met het groote getal der aanvragers is het den Rector niet mogelijk allen mondeling te woord te staan.

Uitstel van eerste opkomst onder de wapenen.

Bij verzoekschriften van studenten aan de Technische Hoogeschool aan Zijne Excellentie den Minister van Oorlog tot het verkrijgen van uitstel van eerste opkomst onder de wapenen moet een verklaring van den Rector-Manificus worden gevoegd.

Zulk een verklaring kan *schriftelijk* bij den Rector worden aangevraagd. In verband met het groote getal der aanvragers is het den Rector niet mogelijk allen mondeling te woord te staan.

CORRESPONDENTIE.

v. D. L. — Uw inzending was niet geschikt voor opname in het S. W.

ADRESVERANDERING.

G. Kortlandt,

Markt 25.

ADVERTENTIEN.

Hulp bij de Studie etc. aangeboden door
ervaren
bouw- en waterbouwkundige.

Brieven onder No. 1466, Bureau van dit Blad.

OUDE DELFT 120 - DELFT,

Uitzending van Diners.

Jachtschotels - Nassi-Goreng.

Aanbevelend,

Oude Delft 120 : Chr. F. RÜTER.

De bij de Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33, geëxposeerde

Ets van B. A. Bongers

is verkrijgbaar voor f 10.—, met lijst f 14,— wanneer voor minstens 25 exemplaren wordt ingetekend.

Een intekenlijst ligt in genoemden boekhandel daartoe ter tekening.

TE HUUR in Rijswijk:
een Ruime ZITKAMER met CABINET.

Brieven onder No. 1472, aan het Bureau van dit Blad.